

Cartea lui Daniel — Numărul o sută douăzeci

Dezvăluirea semnelor profetice: înțelegerea împlinirii profețiilor biblice

Jeff Pippenger

2024-03-06

Împlinirea semnelor reprezentate de soare, lună și stele a fost tratată pe larg de către istorici, de pionierii adventismului și prin scrierile Sorei White. Unele dintre semnele la care S-a referit Isus nu sunt la fel de cunoscute ca altele. Puțini recunosc că „strâmtorarea neamurilor” de pe „pământ” a avut o împlinire specifică. Nu le este limpede ce reprezintă simbolul clătănării „puterilor cerurilor”, în contrast cu clătănarea puterilor pământului. Și puțini adventiști laodiceeni înțeleg că „venirea” „Fiului omului venind pe un nor” s-a împlinit în istoria millerită.

„Ziua și ceasul exact al venirii lui Hristos nu au fost descoperite. Mântuitorul le-a spus ucenicilor Săi că nici El Însuși nu putea face cunoscut ceasul celei de-a doua apariții a Sale. Dar a menționat anumite evenimente prin care ei puteau ști când venirea Sa era aproape. «Vor fi semne», a spus El, «în soare, în lună și în stele». «Soarele se va întuneca, și luna nu-și va da lumina ei, iar stelele cerului vor cădea.» Pe pământ, a spus El, va fi «strâmtorare printre neamuri, în nedumerire; marea și valurile vuind; inimile oamenilor slăbind de frică și din pricina așteptării lucrurilor care vor veni peste pământ.»

„Și atunci Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului, cu putere și cu mare slavă. Și El Își va trimite îngerii cu sunet puternic de trâmbiță, iar ei îi vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.”

„Semnele din soare, din lună și din stele s-au împlinit. De atunci, cutremurele, furtunile, valurile de marea, molima și foametea s-au înmulțit. Cele mai înfricoșătoare distrugeri, prin foc și prin ape, se succed una după alta cu repeziciune. Dezastrele teribile care au loc de la o săptămână la alta ne vorbesc pe un ton solemn de avertizare, declarând că sfârșitul este aproape, că ceva mare și hotărâtor trebuie, în mod necesar, să aibă loc în curând.

„Timpul de probă nu va mai continua mult. Acum Dumnezeu Își retrage mâna Sa care a ținut în frâu pământul. Multă vreme El le-a vorbit bărbaților și femeilor prin lucrarea Duhului Său Sfânt; dar ei nu au luat aminte la chemare. Acum El vorbește poporului Său și lumii prin judecățile Sale. Timpul acestor judecăți este un timp de har pentru aceia care nu au avut încă ocazia să învețe ce este adevărul. Domnul îi va privi cu duioșie. Inima Sa plină de milă este mișcată; mâna Sa este încă întinsă pentru a salva. Un mare număr vor fi primiți în staulul siguranței, dintre aceia care în aceste ultime zile vor auzi adevărul pentru prima dată.” Review and Herald, 22 noiembrie 1906.

Istoria millerită se repetă până în cel mai mic amănunt în zilele de pe urmă. „Semnele” care au marcat sosirea și istoria primului înger prefigurează „semnele” care marchează sosirea și istoria celui de-al treilea înger. Toate mișcările sfinte de reformă merg în paralel cu mișcarea celui de-al treilea înger în zilele de pe urmă.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ prezintă, din veac în veac, o asemănare izbitoare în fiecare mare reformă sau mișcare religioasă. Principiile după care Dumnezeu lucrează cu oamenii sunt întotdeauna aceleași. Mișcările importante ale prezentului își au corespondentul în cele din trecut, iar experiența bisericii din veacurile anterioare are lecții de mare valoare pentru timpul nostru.” Tragedia veacurilor, 343.

Istoria reprezentată de îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece este cea a celui de-al treilea înger, iar istoria reprezentată de cel de-al treilea înger se desfășoară în paralel cu istoria primului și celui de-al doilea înger din istoria millerită.

„Dumnezeu a dat mesajelor din Apocalipsa 14 locul lor în șirul profeției, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Mesajele primului și ale celui de-al doilea înger sunt încă adevăr pentru acest timp și trebuie să meargă în paralel cu acesta care urmează. Al treilea înger își proclamă avertizarea cu glas tare. «După aceste lucruri», a spus Ioan, «am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui». În această iluminare, lumina tuturor celor trei mesaje este unită.” The 1888 Materials, 803, 804.

Lucrarea primului și celui de-al doilea înger, care este paralelă cu lucrarea celui de-al treilea înger, este de asemenea ilustrată în parabola celor zece fecioare.

„Adesea mi se atrage atenția asupra parabolei celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci neînțelepte. Această parabolă s-a împlinit și se va împlini până la cea mai mică literă, căci are o aplicație specială pentru acest timp și, asemenea soliei celui de-al treilea înger, s-a împlinit și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului.” Review and Herald, 19 august 1890.

Istoria înfățișată în capitolul zece din Cartea Apocalipsei este prezentată ca fiind cele șapte tunete, iar cele șapte tunete reprezintă evenimentele care au avut loc în timpul istoriei milleriților, care a fost istoria mesajelor primului și celui de-al doilea înger. Cele șapte tunete reprezintă, de asemenea, „evenimente viitoare” care au loc în zilele din urmă și ele se împlinesc în aceeași „ordine” ca în istoria milleriților.

„Lumina specială dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, era o prezentare a evenimentelor care aveau să se petreacă sub mesajele primului și celui de-al doilea înger. ...”

„După ce aceste șapte tunete și-au rostit glasurile, porunca îi vine lui Ioan, ca și lui Daniel, cu privire la cârtică: „Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.” Acestea se referă la evenimente viitoare care vor fi descoperite la vremea lor.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 971.

Toate mișcările de reformă sunt paralele una cu alta și trebuie aduse împreună „puțin aici, puțin acolo”, pentru a ilustra mișcarea finală de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii. Pilda celor zece fecioare ilustrează experiența lăuntrică a poporului lui Dumnezeu în mișcarea millerită și în mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii.

„Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist.” Tragedia veacurilor, 393.

Lucrarea și mesajul atât ale milleriților, cât și ale celor o sută patruzeci și patru de mii, sunt reprezentate de cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece.

„Am avut ocazii prețioase de a dobândi o experiență. Am avut o experiență în mesajele primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Îngerii sunt reprezentați ca zburând prin mijlocul cerului, proclamând lumii un mesaj de avertizare și având o legătură directă cu oamenii care trăiesc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Nimeni nu aude glasul acestor îngeri, căci ei sunt un simbol care îi reprezintă pe copiii lui Dumnezeu ce lucrează în armonie cu universul cerului. Bărbați și femei, luminați de Duhul lui Dumnezeu și sfințiți prin adevăr, proclamă cele trei mesaje în ordinea lor.” Life Sketches, 429.

Evenimentele profetice reprezentate în capitolul zece din Apocalipsa sunt reprezentate de cele șapte tunete. Aceste evenimente marchează locul unde divinul este unit cu umanul. „Semnele” identificate de Hristos în Matei capitolul douăzeci și patru, Marcu treisprezece și Luca douăzeci și unu reprezintă „semnele” care au introdus mișcarea millerită și constituie o mărturie paralelă cu privire la mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Cei o sută patruzeci și patru de mii nu gustă moartea, așa cum este reprezentat prin Enoh și Ilie. 11 septembrie 2001, „semnul” pe care Hristos l-a identificat ca marcând sosirea generației finale din istoria pământului, este identificat în Luca capitolul douăzeci și unu. Pentru a fi printre acel grup care a fost reprezentat prin Enoh și Ilie, care sunt numiți cei o sută patruzeci și patru de mii, este necesar ca „semnul” și tot ceea ce reprezintă el să fie recunoscute.

După ce Isus i-a condus pe ucenicii Săi de-a lungul istoriei „semnelor” care au introdus mișcarea millerită, El Și-a repetat apoi și Și-a extins mărturia istorică, incluzând o parabolă care reprezenta aceeași istorie.

El le-a spus o pildă: „Priviți smochinul și toți copacii; când înmuguresc, voi vedeți și cunoașteți de la voi înșivă că vara este deja aproape. Tot așa și voi, când veți vedea că se întâmplă aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun că generația aceasta nu va trece până când toate se vor împlini. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” Luca 21:29–33.

Yesu atangiza umugani agaragaza itandukaniro riri hagati ya “igiti cy’umutini,” mu bumwe, na “ibiti byose.” “Igiti cy’umutini” ni abantu b’isezerano, ari bo mu minsi y’imperuka ari Adventisime y’i Lawodikiya, biyemerera ko ari bo bantu b’igisigisigi cy’Imana. Ibindi “biti” byari Abanyamahanga.

„Observați blestemarea smochinului, care reprezintă națiunea iudaică, acoperită cu frunze ale mărturisirii, dar pe care nu se găsea niciun rod. Blestemul este rostit asupra smochinului, care reprezintă agentul moral, cugetător, viu, blestemat de Dumnezeu, trăind, așa cum au trăit iudeii timp de patruzeci de ani după acest eveniment, și totuși mort. Observați, ceilalți copaci, care reprezintă neamurile, nu erau acoperiți. Erau fără frunze, neavând nicio pretenție că ar avea cunoștința de Dumnezeu. Timpul lor de a aduce rod nu venise încă.” Special Testimonies for

Ministers and Workers, number 7, 59–61.

Աղվենտիզմի լատիկեական դրսևորումը վերջին օրերում անեծքի տակ է, որովհետև, թեև այն հայտարարում է, թե Աստծո մնացորդ ժողովուրդն է, նրա այդ դավանությունը անպտուղ է: Հիսուսը այդ հաստվածում անում է երկու փոխկապակցված, բայց տարբեր դիտարկում: Նա նշում է այն տարբերությունը, որ կա Աստծո դավանյալ ժողովրդի և հեթանոսների միջև, որոնք չեն դավանում, թե պահում են Աստծո օրենքը, կամ թե ունեն Մարգարեության Հոգին, որոնք վերջին օրերի մնացորդի բնութագրիչներն են, և որոնց պահպանումը Լատիկեական աղվենտիզմը դավանում է: Տերևները վերջին օրերում ներկայացնում են այն հայտարարված դավանությունը, թե իրենք այն մնացորդն են, որ Հովհաննեսը նույնացնում է Հայտնության գրքում:

«Lumea neamurilor era reprezentată prin smochinii fără frunze și fără rod. Neamurile erau lipsite, ca și iudeii, de evlavie, dar nu pretinseseră că se află în favoarea lui Dumnezeu. Ele nu se lăudau cu o spiritualitate înaltă. Erau oarbe, în orice privință, față de căile și lucrările lui Dumnezeu. La ele timpul smochinelor nu venise încă. Ele încă priveau înainte spre o zi care avea să le aducă lumină și speranță.» Signs of the Times, 15 februarie 1899.

Diferența dintre smochin și ceilalți copaci a fost marcată de Hristos prin încă o deosebire. Vremea înmuguririi pentru smochini era diferită de vremea înmuguririi copacilor neamurilor. În zilele de pe urmă, „două chemări distincte sunt adresate bisericilor”, iar primul glas al îngerului din Apocalipsa, capitolul optsprezece, identifică timpul când trebuia să aibă loc înmugurirea celor o sută patruzeci și patru de mii. „Al doilea glas” din Apocalipsa optsprezece reprezintă vremea când ceilalți copaci trebuiau să înmugurească.

În zilele lui Hristos, iudeii erau smochinul, iar neamurile erau ceilalți copaci. În istoria millerită, protestanții erau smochinul, iar milleriții erau ceilalți copaci. În zilele de pe urmă, adventismul laodiceean este smochinul neroditor care este îndepărtat din Ierusalim (via), iar cei o sută patruzeci și patru de mii sunt smochinii care aduc rod. Ceilalți copii ai lui Dumnezeu, care se află încă în Babilon, sunt reprezentați prin neamuri.

O „neam” este, prin definiție, un „străin”. Pomii neamurilor sunt în stare de repaus (morți), fără muguri sau rod în vremea când smochinul înmugurește și prinde viață. Un pom aflat în repaus este un pom uscat, iar când neamurile sunt chemate să iasă din Babilon, prin al doilea glas din Apocalipsa, capitolul optsprezece, atunci ele vor alege să păzească Sabatul zilei a șaptea și să intre în legământ cu Domnul.

Și fiul străinului care s-a alipit de Domnul să nu zică: „Domnul m-a despărțit cu totul de poporul Său!” Nici famenul să nu zică: „Iată, eu sunt un copac uscat!” Căci așa vorbește Domnul către famenii care păzesc Sabatele Mele, aleg lucrurile care Ȧmi sunt plăcute și rămân tari în legământul Meu: „Le voi da în Casa Mea și Ȧnlăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bun decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge. Și pe fiii străinului care se alipesc de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, ca să fie slujitorii Lui, pe toți cei ce păzesc Sabatul ca să nu-l pângărească și stăruie în legământul Meu, Ȧi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de bucurie în Casa Mea de rugăciune; arderile

lor-de-tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu; căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.” Isaia 56:3–7.

Un străin este un „neam”, iar „al doilea glas” îi cheamă să iasă din Babilon și sunt aduși la muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; atunci acesta va fi muntele Lui „sfânt”, căci grâul și neghina vor fi fost despărțite prin procesul de încercare reprezentat în istoria „primului glas”. Când vor veni la muntele Domnului în zilele de pe urmă, neamurile nu vor mai fi străini sau copaci uscați.

Soarele și luna se vor întuneca, iar stelele își vor retrage strălucirea. Domnul va răzni și din Sion și Își va face auzit glasul din Ierusalim; cerurile și pământul se vor zgudui; dar Domnul va fi nădejdea poporului Său și tăria copiilor lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru, care locuiesc în Sion, muntele Meu cel sfânt; atunci Ierusalimul va fi sfânt și niciun străin nu va mai trece prin el. Ioel 3:15–17.

Introducerea istoriei în care „al doilea glas” cheamă din Babilon cealaltă turmă a lui Dumnezeu are „semne” care au fost prefigurate prin semnele mișcării millerite. În Matei capitolul douăzeci și patru, Marcu capitolul treisprezece și Luca capitolul douăzeci și unu este prezentată mărturia lui Hristos pe care o luăm în considerare. În fiecare dintre acești trei martori, unul dintre „semnele” identificate este că puterile cerurilor se vor clătina, însă în prezentarea lui Ioel a „semnelor” care arată când Ierusalimul va fi „sfânt”, atât „cerurile, cât și pământul se vor cutremura.”

Yoel identifică împlinirea desăvârșită a „semnelor” prezise, care au loc atunci când Ierusalimul este sfânt. Acel timp este atunci când Domnul a îndepărtat păcatele de la cei o sută patruzeci și patru de mii, iar biserica din Laodiceea a trecut la mișcarea Filadelfiei. Atunci, cea de-a șasea mișcare (Filadelfia) devine a opta mișcare (Filadelfia), care este dintre cele șapte biserici. Atunci, Biserica Luptătoare devine Biserica Biruitoare. Biserica Luptătoare este o denumire pentru biserica lui Dumnezeu, alcătuită din grâu și neghină. Biserica Biruitoare este muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, care este „sfânt”, și „niciun străin nu va mai trece prin ea.”

Introducerea steagului înălțat, care este Biserica Triumfătoare, care este „al optulea, care este dintre cei șapte”, care este atunci când Ierusalimul este „sfânt”, este însoțită de „semne”. Pentru ca Isus să ofere poporului Său punctul de referință prin care să recunoască „semnul” vieții sau al morții, care identifică sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, El a folosit copacii și ciclul natural al vieții unui copac pentru a preda această lecție de cea mai mare importanță.

„Hristos le poruncise poporului Său să vegheze la semnele venirii Sale și să se bucure atunci când aveau să vadă dovezile venirii Împăratului lor. «Când vor începe să se întâmple aceste lucruri», a spus El, «uitați-vă în sus și ridicați-vă capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.» El a îndreptat atenția urmașilor Săi spre pomii primăverii care înmuguresc și a spus: «Când înfrunzesc, voi vedeți și cunoașteți de la voi înșivă că vara este acum aproape. Tot astfel și voi, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.» Luca 21:28, 30, 31.” Tragedia veacurilor, 308.

Când pomii primăverii încep să înmugurească, vara este aproape.

Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit, și noi nu suntem mântuiți. Ieremia 8:20.

Copacii care înmuguresc arată că este primăvară, iar atunci știm că vara este aproape, și tocmai vara se strânge secerișul.

Vrăjmașul care le-a semănat este diavolul; secerișul este sfârșitul lumii; iar secerătorii sunt îngerii. Matei 13:39.

Secerișul este la sfârșitul lumii. Când copacii încep să înmugurească, vi se cere să știți că sfârșitul lumii este iminent.

„O singură afirmație a Mântuitorului nu trebuie făcută să nimicească o alta. Deși nimeni nu cunoaște ziua, nici ceasul venirii Sale, ni se poruncește și ni se cere să știm când este aproape. Suntem învățați, mai departe, că a nesocoti avertizarea Sa și a refuza sau a neglija să știm când apropierea Sa este aproape va fi la fel de fatal pentru noi cum a fost pentru cei care au trăit în zilele lui Noe să nu știe când avea să vină potopul.” Tragedia veacurilor, 371.

Vom continua studiul nostru asupra capitolului douăzeci și unu din Luca în articolul următor.

„Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele vin în ordine. Războiul și veștile de războaie, sabia, foamea și ciuma sunt cele dintâi care zguduie puterile pământului; apoi glasul lui Dumnezeu va zgudui soarele, luna și stelele, precum și acest pământ. Am văzut că zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerurilor, ci este zguduirea neamurilor mânioase.” Early Writings, 41.